

Sygnatura akt I C 604/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko Zakładom (...) S.A.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.448,61 zł (pięć tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych 61/100) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 2.546,70 zł od dnia 4 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.971,69 zł od dnia 22 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 930,22 zł od dnia 16 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 10.389,50 zł od dnia 13 marca 2013 r. do dnia 18 czerwca 2013 r.;
- od kwoty 7.842,80 zł od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 21 stycznia 2014 r.;
- od kwoty 30.554 zł od dnia 27 marca 2013 r. do dnia 21 stycznia 2014 r.;
- od kwoty 28.007,30 zł od dnia 22 stycznia 2014 r. do dnia 3 lutego 2014 r.

II. oddala powództwo w części obejmującej żądanie zasądzenia kwoty 151,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu;

III. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 7.388 zł.

I C 604/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) domagała się w pozwie zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej Zakładów (...) S.A. kwoty 75.400,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 30.554 zł od dnia 29.03.2012 r. do dnia 13.12.2012 r.,
- od kwoty 210 zł od dnia 7.04.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 210 zł od dnia 17.04.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 315 zł od dnia 28.04.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 210 zł od dnia 25.05.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 944,50 zł od dnia 7.09.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 785,15 zł od dnia 29.09.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 210 zł od dnia 27.10.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 575,15 zł od dnia 7.11.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 31,79 zł od dnia 13.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 210 zł od dnia 8.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 420 zł od dnia 18.02.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 40.943,50 zł od dnia 7.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.971,69 zł od dnia 26.03.2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podano, że powód działając na podstawie ustawy o dozorcze technicznym sprawuje dozór techniczny nad urządzeniami pozwanej spółki. Zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy za czynności jednostek dozoru technicznego pobierane są opłaty. Wysokość opłat jest określana co roku w załączniku do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.12.2001 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostki dozoru technicznego. Powód wystawił dla pozwanej czternaście faktur za przeprowadzone badania, odbiory techniczne, uzgodnienia dokumentacji technicznej oraz przeprowadzenie oceny zgodności wyrobów. Pomimo upływu terminów płatności w/w faktur oraz wezwania pozwanej do zapłaty do chwili wniesienia pozwu pozwana nie uregulowała całości należności. Jedynie w dniu 13.12.2012 r. dokonała wpłaty kwoty 2.190,50 zł na poczet faktury (...). Do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 26.03.2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił w całości żądanie zgłoszone w pozwie.

Strona pozwana- Zakłady (...) S.A. w O.- wniosła od tego nakazu sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana w pierwszym rzędzie zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom i wnioskom strony powodowej, za wyjątkiem tych które wyraźnie miała przyznać oraz podniosła co następuje. Pozwana stwierdziła, że strona powodowa nie wykazała, aby pozwana spółka zamawiała wykonanie doraźnych czynności dozoru technicznego, ani tym bardziej nie wykazała, iż takie czynności rzeczywiście zostały na rzecz strony pozwanej wykonane. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26.11.2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego stanowi, że opłaty należą się za wykonane czynności, a zatem strona powodowa winna wykazać jakie czynności wykonała oraz jakich urządzeń dotyczyły. Załączone rachunki takich okoliczności nie dowodzą, gdyż stanowią jedynie jednostronne oświadczenie strony powodowej, niepotwierdzone w żaden sposób przez stronę pozwaną. Wskazano także, iż powód nie wykazał, aby wszystkie rachunki i faktury wymienione w pozwie zostały w ogóle doręczone stronie pozwanej. Ponadto nie wykazano również na jakiej podstawie strona powodowa obciążyła pozwaną spółkę opłatą roczną za sprawowanie dozoru technicznego. Zgodnie z w/w rozporządzeniem opłatę roczną pobiera się w każdym roku kalendarzowym na podstawie deklaracji przedsiębiorcy złożonej do dnia 15 grudnia roku poprzedzającego rok, za który pobierana będzie opłata. Strona powodowa nie wykazała, aby jakkolwiek deklaracja została złożona oraz jaka ewentualnie była jej treść i jakie urządzenia obejmowała. Zestawienie dołączone przez stronę powodową stanowi jej niczym niepotwierdzone oświadczenie. Nie wykazano zatem podstaw

do obciążenia pozwanej spółki opłatą roczną. Pozwana podkreśliła, że wszystkie wskazane wyżej okoliczności winny zostać udowodnione przez stronę powodową, gdyż to na powodzie spoczywa ciężar wykazania faktów z których wywodzi korzystne dla siebie skutki.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała żądanie zawarte w pozwie. W pierwszej kolejności wskazała, że strony pozostają ze sobą w stałych stosunkach gospodarczych związanych ze sprawowaniem przez powoda dozoru technicznego nad urządzeniami pozwanej. Od dłuższego czasu pozwana miała problemy z terminowym regulowaniem należności. W 2011 r. powód wniósł pozew przeciwko pozwanej w wyniku czego Sąd Rejonowy w Oleśnicy w dniu 15.07.2011 r. wydał nakaz zapłaty na kwotę 60.336,31 zł. Pozwana nie złożyła sprzeciwu od nakazu zapłaty i w ratach uregulowała wszystkie należności z niego wynikające. Strona powodowa stwierdziła, że dochodzone w 2011 r. należności wynikały z identycznej podstawy prawnej i faktycznej co należności dochodzone w niniejszej sprawie. Stąd też powód wyraził zdziwienie faktem, że pozwana kwestionuje zasadność dochodzonych przez powoda należności. Powód podkreślił, że dochodzona należność z tytułu opłaty rocznej w kwocie 28.363,50 zł wynikająca z faktury nr (...) jest objęta jedną z dwóch faktur obejmujących opłatę roczną za sprawowanie dozoru technicznego za 2012 r. Ze względów technicznych urządzenia pozwanej znajdujące się w rejestrze urządzeń są umieszczone na dwóch kontach, stąd wystawiane są dwie faktury. I tak w 2012 r. były to faktury (...). Pierwsza z faktur została przez pozwaną zapłacona w trzech ratach, natomiast faktura (...) została zapłacona częściowo, czemu pozwana nie zaprzeczyła. Skoro faktury zostały opłacone należało uznać, w ocenie strony powodowej, że pozwana należności wynikających z tytułu opłaty rocznej nie kwestionowała. Powód nadto stwierdził, że faktura nr (...) jest de facto powtórzeniem zapłaconej przez pozwaną faktury (...), tyle tylko, że obejmuje opłatę roczną za rok 2013. Podobnie faktura (...) jest powtórzeniem częściowo zapłaconej faktury (...). Wobec powyższego kwestionowanie przez pozwaną dochodzonych roszczeń z tytułu opłaty rocznej za sprawowanie dozoru technicznego jest bezzasadne, skoro sama wcześniej należności takie regulowała i to od wielu lat. Powód dodał, że opłata roczna za dozór techniczny jest opłatą zryczałtowaną i obejmuje szereg czynności wykonywanych przez jednostki dozoru technicznego, a wymienionych w par. 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26.11.2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego. Jak wynika z analizy tego przepisu opłata roczna jest pobierana nie tylko za przeprowadzenie badań, ale również m.in. za prowadzenie ewidencji urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu (par. 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia). Opłatę roczną pobiera się niezależnie od wykonania czynności dozoru technicznego, często bowiem jest tak, że badanie techniczne jest ważne przez więcej niż jeden rok, a więc nie ma potrzeby wykonywania badań technicznych co roku, natomiast opłata pobierana jest w każdym roku, jeśli dane urządzenie nie zostanie przez eksploatującego wyrejestrowane. Jest to zgodne z par. 2 ust. 2 rozporządzenia, po myśli którego opłatę roczną pobiera się w każdym roku od eksploatującego urządzenie techniczne znajdujące się w ewidencji jednostek dozoru technicznego. Wskazane wyżej przepisy jednoznacznie wskazują, zdaniem powoda, że opłata roczna pobierana jest co roku od użytkownika, którego urządzenie znajduje się w ewidencji jednostki dozoru technicznego. Powód podniósł, że rację ma pozwana, iż opłatę roczną pobiera się na podstawie deklaracji składanej przez użytkownika (jest to uprawnienie użytkownika), jednak niezłożenie deklaracji jest uważane za potwierdzenie prowadzenia działalności w dotychczasowym zakresie w roku następnym (par. 3 ust. 4 rozporządzenia). Odnosząc się do zarzutu, iż powód nie wykazał faktu zamawiania wykonania doraźnych czynności dozoru technicznego, ani tym bardziej ich wykonania, strona powodowa wskazywała, że pozwana temu faktowi wyraźnie nie zaprzeczyła, a jedynie poczyniła ogólne uwagi co do rzekomego niewykazania tych okoliczności. Tym niemniej wskazać należy, że pod każdą fakturą oznaczoną jako (...) znajduje się jako załącznik do pozwu zlecenie pozwanej wykonania określonych prac, stąd niezrozumiałe jest twierdzenie, że powód nie wykazał tego faktu. Ponieważ zgodnie z ustawą o dozorcze technicznym do postępowania przed organami jednostek dozoru technicznego stosuje się przepisy k.p.a., zlecenie określonych czynności przez użytkownika rodzi po stronie (...) obowiązek wykonania tych czynności a potwierdzeniem tego jest faktura. Samo zlecenie użytkownika oraz wystawienie faktury rodzi swojego rodzaju domniemanie wykonania czynności dozorowych. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której instytucja o charakterze publicznym obciąża kogokolwiek za niewykonane czynności. Zresztą sam fakt, że pozwana dopiero na etapie sporu sądowego kwestionuje zasadność dochodzonych roszczeń (wiele miesięcy po wystawieniu faktur), jasno dowodzi, że zarzuty te są bezpodstawne. Z ostrożności procesowej powód załączył protokoły z badań urządzeń pozwanej, za które zostały wystawione faktury. Powód dodał, że protokoły zostały odebrane przez pozwaną. Co do zarzutu braku doręczenia

pozwanej faktur powód podnosił, że pozwana nie wskazała w sprzeciwie których faktur nie otrzymała, stąd trudno odnieść się do tego zarzutu. Na marginesie powód wskazał, że samo ewentualne niedoręczenie faktury nie ma znaczenia dla zasadności dochodzonych roszczeń. Strony pozostają w stałych stosunkach gospodarczych i powód nie odnotował wcześniej braku doręczenia (zagubienia) faktur. Wszystkie faktury doręczane są za potwierdzeniem odbioru więc brak doręczenia jakiegokolwiek faktury zostały przez powoda odnotowane. Powód oświadczył, że dołącza do pisma potwierdzenie odbioru faktur (...), których z uwagi na długi okres ich zwrotu w chwili składania pozwu nie posiadał.

W piśmie procesowym datowanym na 18.09.2013 r. strona pozwana podała, że przesyła w załączeniu potwierdzenie przelewu (dokonanego w dniu 18.06.2013 r.) na kwotę 35.000 zł tytułem zapłaty za faktury: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...) (częściowo).

W dniu 18.09.2013 r. wpłynęło do Sądu pismo procesowe strony powodowej, datowane na 13.09.2013 r. w którym stwierdzono, że w związku z tym, iż w dniu 18.06.2013 r. pozwana uregulowała znaczną część dochodzonych należności powód modyfikuje dochodzone roszczenie i wnosi o zasądzenie od pozwanej kwoty 41.330,50 zł z odsetkami ustawowymi od kwot:

-od kwoty 10.389,50 zł od dnia 7.03.2013 r. do dnia 18.06.2013 r.,

-od kwoty 7.842,80 zł od dnia 19.07.2013 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 30.554 zł od dnia 7.03.2013 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.971,69 zł od dnia 26.03.2013 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 31,79 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

-od kwoty 930,22 zł od dnia modyfikacji żądania do dnia zapłaty.

Strona powodowa podała, że na dochodzoną po modyfikacji żądania należność składa się kwota 7.842,80 zł wynikająca z częściowo zapłaconej faktury (...) oraz należności wynikające z niezapłaconych faktur (...) oraz z noty odsetkowej z dnia 22.11.2012 r. Nadto powód wystawił dla pozwanej notę odsetkową na kwotę 930,22 zł obejmującą odsetki od dochodzonych pierwotnie a zapłaconych przez pozwaną faktur. W pozostałym zakresie powód zrzekł się roszczenia.

W dniu 20.02.2014 r. wpłynęło do Sądu pismo procesowe strony powodowej, datowane na 12.02.2014 r. w którym stwierdziła, że modyfikuje żądanie pozwu w związku z dalszymi wpłatami dokonanyimi przez stronę pozwaną w kwotach: 10.389,50 zł w dniu 21.01.2014 r. oraz 25.460,60 zł w dniu 3.02.2014 r. Wpłaty zostały dokonane na poczet rachunków (...) (spłacony w całości) oraz (...), z tytułu którego zostało do zapłaty 2.546,70 zł. W konsekwencji strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 5.599,84 zł z odsetkami ustawowymi:

-od kwoty 2.546,70 zł od dnia 4.02.2014 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.971,69 zł od dnia 22.05.2013 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 930,22 zł od dnia 16.09.2013 r. (daty pierwszej modyfikacji pozwu) do dnia zapłaty,

-od kwoty 31,79 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

-od kwoty 119,44 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

-od kwoty 10.389,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 18.06.2013 r. (pierwotna wysokość roszczenia z rachunku (...)),

-od kwoty 7.842,80 zł od dnia 19.06.2013 r. do dnia 21.01.2014 r. (wysokość roszczenia z rachunku (...) po wpłacie z 18.06.2013 r.),

-od kwoty 30.554 zł od dnia 27.03.2013 r. do dnia 21.01.2014 r. (pierwotna wysokość roszczenia z rachunku (...)),

-od kwoty 28.007,30 zł od dnia 22.01.2014 r. do dnia 3.02.2014 r. (wysokość roszczenia z rachunku (...) po wpłacie z dnia 21.01.2014 r.

W pozostałym zakresie powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, podtrzymując żądanie zasądzenia kosztów procesu na swoją rzecz w całości, wskazując, że strona pozwana winna być traktowana jako przegrywająca proces w całości albowiem dwukrotne ograniczenie żądania przez powoda było konsekwencją spełnienia należnych powodowi świadczeń już po wytoczeniu powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) działając na podstawie ustawy o dozorze technicznym sprawuje dozór techniczny nad urządzeniami Zakładów (...) S.A. Zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy za czynności jednostek dozoru technicznego pobierane są opłaty. Wysokość opłat jest określana co roku w załączniku do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.12.2001 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostki dozoru technicznego. Powód w okresie lat 2012 -2013 przeprowadzał na rzecz strony pozwanej badania, odbiory techniczne, uzgodnienia dokumentacji technicznej oraz oceny zgodności wyrobów, a następnie pomiędzy 29.02.2012 r. a 25.02.2013 r. wystawił za dokonanie tych czynności czternaście faktur. Pomimo upływu terminów płatności w/w faktur oraz wezwania pozwanej do zapłaty do chwili wniesienia pozwu pozwana nie uregulowała całości należności. Jedynie w dniu 13.12.2012 r. dokonała wpłaty kwoty 2.190,50 zł na poczet faktury (...).

(dowód: faktury VAT, rachunki, dowody doręczenia, protokoły potwierdzające wykonanie czynności, k.10-39 i załączniki do pisma powoda z 16.01.2014 r.)

W toku procesu w dniu 18.06.2013 r. strona pozwana dokonała przelewu na kwotę 35.000 zł tytułem zapłaty za faktury: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...),(...) oraz (...) (częściowo).

(dowód: dowód przelewu, k.87)

W dniu 18.06.2013 r. strona powodowa wystawiła notę odsetkową na kwotę 930,22 zł, obejmującą skapitalizowane odsetki od należności zapłaconych przez stronę pozwaną w dniu 18.06.2013 r. Odsetki te wyliczono w nocie odsetkowej (...) i załączniku do niej (k.95-96). Odsetki te liczono od 9 rachunków za okres od 26.03.2013 r. do 18.06.2013 r. (84 dni). Rachunki te o numerach: (...) z 29.02.2012 r., (...) z 9.03.2012 r., (...) z 19.03.2012 r., (...) z 30.03.2012 r., (...) z 26.04.2012 r., (...) z 9.08.2012 r., (...) z 28.09.2012 r., (...) z 11.01.2013 r. i (...) z 21.01.2013 r. zostały doręczone stronie pozwanej pomiędzy 28.03.2012 r. a 18.02.2013 r.

(dowód: nota odsetkowa k. 99-100 akt).

Dalszych wpłat strona pozwana dokonała w kwotach: 10.389,50 zł w dniu 21.01.2014 r. oraz 25.460,60 zł w dniu 3.02.2014 r. Wpłaty zostały dokonane na poczet rachunków (...) (spłacony w całości) oraz (...), z tytułu którego zostało do zapłaty 2.546,70 zł.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

W znacznej części żądanie strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie.

Po ostatecznej modyfikacji powództwa strona powodowa ograniczyła żądanie obejmujące należność główną do kwoty jedynie 5.599,84 zł. Powód dochodził tej kwoty oraz odsetek od tej należności jak i wcześniej zapłaconych przez stronę pozwaną wskazując, że w ramach ustawowych czynności dotyczących dozoru technicznego nad urządzeniami będącymi własnością pozwanego wystawił dla pozwanej szereg faktur za przeprowadzone badania, odbiory techniczne, uzgodnienia dokumentacji technicznej oraz przeprowadzenie oceny zgodności wyrobów. Pomimo upływu terminów płatności w/w faktur oraz wezwania pozwanej do zapłaty pozwana nie uregulowała całości należności.

W toku postępowania na podstawie analizy zgromadzonego w sprawie materiału Sąd ustalił, że powód działając w oparciu o ustawę o dozorcze technicznym sprawuje dozór techniczny nad urządzeniami pozwanej spółki. Zgodnie z art. 34 ust. 1 w/w ustawy za czynności jednostek dozoru technicznego pobierane są opłaty. Wysokość opłat jest określana co roku w załączniku do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.12.2001 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostki dozoru technicznego.

Opłata roczna za dozór techniczny jest opłatą zryczałtowaną i obejmuje szereg czynności wykonywanych przez jednostki dozoru technicznego, wymienionych w par. 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26.11.2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego. Jak wynika z analizy tego przepisu opłata roczna jest pobierana nie tylko za przeprowadzenie badań, ale również m.in. za prowadzenie ewidencji urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu (par. 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia). Opłatę roczną pobiera się niezależnie od wykonania czynności dozoru technicznego, często bowiem jest tak, że badanie techniczne jest ważne przez więcej niż jeden rok, a więc nie ma potrzeby wykonywania badań technicznych co roku, natomiast opłata pobierana jest w każdym roku, jeśli dane urządzenie nie zostanie przez eksploatującego wyrejestrowane. Jest to zgodne z par. 2 ust. 2 rozporządzenia, po myśli którego opłatę roczną pobiera się w każdym roku od eksploatującego urządzenie techniczne znajdujące się w ewidencji jednostek dozoru technicznego. Wskazane wyżej przepisy wskazują, że opłata roczna pobierana jest co roku od użytkownika, którego urządzenie znajduje się w ewidencji jednostki dozoru technicznego. Opłatę roczną pobiera się na podstawie deklaracji składanej przez użytkownika (jest to uprawnienie użytkownika), jednak niezłożenie deklaracji jest uważane za potwierdzenie prowadzenia działalności w dotychczasowym zakresie w roku następnym (par. 3 ust. 4 rozporządzenia).

Odnosząc się już do konkretnych części roszczenia dochodzonego w pozwie oraz zarzutów zawartych w sprzeciwie, iż powód nie wykazał faktu zamawiania wykonania doraźnych czynności dozoru technicznego, ani tym bardziej ich wykonania, należy poczynić następujące uwagi odnośnie żądania we fragmencie podtrzymywanym w ostatniej fazie procesu.

1. Na kwotę 5.599,84 zł należności głównej składała się m.in. kwota 2.546,70 zł wynikająca z rachunku (...) wystawionego w dniu 7.02.2013 r. na kwotę 30.554 zł (k.33). Rachunek ten obejmował czynności dozoru technicznego nad 120 urządzeniami strony pozwanej. W świetle wyżej poczynionych uwag opłaty za czynności dotyczące tychże urządzeń mogły być powodowi należne za badanie urządzeń jak i prowadzenie ich ewidencji. W ocenie Sądu w analizowanym przypadku już sam fakt, że strona pozwana zapłaciła za ponad 90 % należności objętych tym rachunkiem w toku procesu (21.01.2014 r. i 3.02.2014 r.) świadczy o tym, że ostatecznie nie kwestionowała zasadności dochodzenia opłat w zakresie wynikającym z rachunku (...) i dlatego też Sąd uwzględnił pozostałą część należności głównej objętej w/w rachunkiem. Jak wynika z dowodu doręczenia znajdującego się na k.77 akt sprawy rachunek ten został doręczony stronie pozwanej 8.02.2013 r. Skoro tak to traktując doręczenie tego rachunku jako wezwanie do zapłaty należności objętej tym rachunkiem należało przyjąć, że w kontekście treści art. 455 i 481 k.c. (przy przyjęciu, że mamy do czynienia ze zobowiązaniem o charakterze bezterminowym, które winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu) niewątpliwie żądanie odsetek od należności objętej tym rachunkiem poczynawszy od 27.03.2013 r. jest zasadne. Stąd też, powodowi należały się odsetki liczone od kwot wynikających z rachunku (...) zarówno liczone pomiędzy 27.03.2013 r. a 21.01.2014 r. (od pierwotnej kwoty 30.554 zł), pomiędzy 22.01.2014 r. a 3.02.2014 r. (od kwoty 28.007,30 zł –po wpłacie z 21.01.2014 r.), jak i poczynawszy od 4.02.2014 r. (od kwoty 2.546,70 zł –po wpłacie z 3.02.2014 r.).

2. Druga część dochodzonej w końcowej fazie należności głównej wynikała z faktury VAT Nr (...) wystawionej 25.02.2013 r. na kwotę 1.971,69 zł. Faktura ta obejmowała wykonanie usługi w postaci badania złącz spawalnych i opracowanie protokołów. Usługa została wykonana na podstawie zamówienia (...) z dnia 30.01.2013 r. Złożenie zamówienia i wykonanie badania strona powodowa wykazała dokumentami dołączonymi do pisma procesowego z 16.01.2014 r. Faktura ta została w sposób niewątpliwy doręczona stronie wraz z pozwem (jako załącznik) w dniu 4.04.2013 r. Skoro tak to analogicznie jak w przypadku wyżej analizowanego rachunku traktując doręczenie faktury jako wezwanie do zapłaty należności objętej tym rachunkiem należało przyjąć, że w kontekście treści art. 455 i 481 k.c. żądanie odsetek od należności objętej tą fakturą poczynawszy od 25.05.2013 r. jest zasadne.

3. Trzecia część należności głównej to kwota 930,22 zł o którą strona powodowa rozszerzyła żądanie w piśmie z dnia 13.09.2013 r., obejmującą skapitalizowane odsetki od należności zapłaconych przez stronę pozwaną w dniu 18.06.2013 r. Odsetki te wyliczono w nocie odsetkowej (...) i załączniku do niej (k.95-96). Odsetki te liczono od 9 rachunków za okres od 26.03.2013 r. do 18.06.2013 r. (84 dni). Rachunki te o numerach: (...) z 29.02.2012 r., (...) z 9.03.2012 r., (...) z 19.03.2012 r., (...) z 30.03.2012 r., (...) z 26.04.2012 r., (...) z 9.08.2012 r., (...) z 28.09.2012 r., (...) z 11.01.2013 r. i (...) z 21.01.2013 r. zostały doręczone stronie pozwanej pomiędzy 28.03.2012 r. a 18.02.2013 r. (dowody na k. 10-29 akt). Należności główne z tych rachunków zostały zapłacone w całości wobec czego zasadność ich wystawienia nie może budzić wątpliwości. Gdy idzie o odsetki to mając na względzie daty doręczenia rachunków stronie pozwanej i wcześniej poczynione uwagi odnoszące się do zastosowania w analizowanej sprawie norm zawartych w art. 455 i 481 k.c. żądanie w wysokości 930,22 zł należało uwzględnić w całości. Odsetek liczonych od tej kwoty (odsetki od odsetek) strona powodowa domagała się od dnia 16.09.2013 r. tj. daty wniesienia pisma procesowego w którym żądanie zapłaty skumulowanych odsetek zostało zgłoszone w tym postępowaniu. W związku z tym, że żądanie to nie narusza zakazu anatocyzmu wyrażonego w art. 482 k.c. Sąd zasądził także odsetki liczone od kwoty 930,22 zł zgodnie z żądaniem powoda.

4. Pozostała część należności głównej to kwoty 31,79 zł i 119,44 zł. Pierwsza z tych kwot pojawiła się w zmodyfikowanym żądaniu zawartym w piśmie procesowym z 13.09.2013 r., druga w piśmie z 12.02.2014 r. W obu przypadkach nie uzasadniono żądania zasądzenia dochodzonej kwoty, nie przedstawiono także żadnych dowodów na istnienie wierzytelności obejmujących takie należności. Z tych względów w tym zakresie Sąd oddalił powództwo (łącznie co do kwoty 151,23 zł).

5. Ostatnimi należnościami uwzględnionymi w wyroku były odsetki liczone od należności głównej objętej rachunkiem nr (...). Rachunek ten został wystawiony 7.02.2013 r. Należność główna objęta tym rachunkiem (10.389,50 zł) została zapłacona częściowo 18.06.2013 r. (2.546,70 zł), zaś pozostała część 21.01.2014 r. (7.842,80 zł). Jak wynika z dowodu doręczenia znajdującego się na k.77 akt sprawy rachunek ten został doręczony stronie pozwanej 8.02.2013 r. Skoro tak to traktując doręczenie tego rachunku jako wezwanie do zapłaty należności objętej tym rachunkiem należało przyjąć, że w kontekście treści art. 455 i 481 k.c. (przy przyjęciu, że mamy do czynienia ze zobowiązaniem o charakterze bezterminowym, które winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu) niewątpliwie żądanie odsetek od należności objętej tym rachunkiem poczynawszy od 13.03.2013 r. jest zasadne. Stąd też, powodowi należały się odsetki liczone od kwot wynikających z w/w rachunku (...) zarówno liczone pomiędzy 13.03.2013 r. a 18.06.2013 r. (od pierwotnej kwoty 10.389,50 zł), jak i pomiędzy 18.06.2013 r. a 21.01.2014 r. (od kwoty 7.842,80 zł).

6. W pozostałym zakresie na podstawie art. 355 kpc Sąd umorzył postępowanie wobec cofnięcia pozwu przez stronę powodową w części obejmującej dalszą należność dochodzoną pozwem. Zgoda strony pozwanej na cofnięcie pozwu nie była wymagana gdyż strona powodowa cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 kpc i obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz strony powodowej całości poniesionych przez nią kosztów procesu w wysokości 3.771 zł opłaty sądowej od pozwu i 3.617 zł kosztów zastępstwa procesowego. Sąd brał pod uwagę, że strona powodowa przegrała proces tylko co do nieznacznej części żądania (nieco ponad 150 zł). W części w której postępowanie zostało umorzone, w ocenie Sądu, należało przyjąć, że proces w tym zakresie także zakończył się przegraną strony pozwanej, albowiem cofnięcie

pozwu i umorzenie postępowania było konsekwencją spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem po wytoczeniu powództwa.